



Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

6. september 2012*

»Retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 44/2001 — fuldbyrdelse — indsigelsesgrunde — manglende forkyndelse af det indledende processkrift i sagen — efterprøvelse ved den ret, som anmodningen rettes til — omfang — værdien af oplysningerne i attesten — tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper — retsafgørelse uden begrundelse«

I sag C-619/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Augstākās tiesas Senāts (Letland) ved afgørelse af 10. december 2010, indgået til Domstolen den 29. december 2010, i sagen:

Trade Agency Ltd

mod

Seramico Investments Ltd,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano (refererende dommer), og dommerne M. Safjan, M. Ilešič, E. Levits og M. Berger,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. februar 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Trade Agency Ltd ved zvērīnāts advokāts V. Tihonovs
- Seramico Investments Ltd ved zvērīnāts advokāts J. Salims
- den lettiske regering ved M. Borkoveca, A. Nikolajeva og I. Kalniņš, som befuldmægtigede
- den tyske regering ved T. Henze og J. Kemper, som befuldmægtigede
- Irland ved D. O'Hagan, som befuldmægtiget, bistået af A. Collins, SC

* Processprog: lettisk.

- den franske regering ved G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha og N. Rouam, som befuldmægtigede
 - den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili
 - den litauiske regering ved D. Kriauciūnas og R. Krasuckaitė, som befuldmægtigede
 - den nederlandske regering ved C.M. Wissels og B. Koopman, som befuldmægtigede
 - den polske regering ved M. Szpunar, M. Arciszewski og B. Czech, som befuldmægtigede
 - den portugisiske regering ved L. Inez Fernandes, som befuldmægtiget
 - Det Forenede Kongeriges regering ved S. Hathaway, som befuldmægtiget, bistået af barrister A. Henshaw
 - Europa-Kommissionen ved A.-M. Rouchaud-Joët og A. Sauka, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. april 2012, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 34, nr. 1) og 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Trade Agency Ltd (herefter »Trade Agency«) og Seramico Investments Ltd (herefter »Sericom«) vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse i Letland, i henhold til forordning nr. 44/2001, af en udeblivelsesafgørelse truffet af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Det Forenede Kongerige).

Retsforskrifter

Forordning nr. 44/2001

- 3 16.-18. betragtning til forordning nr. 44/2001 har følgende ordlyd:
 - »(16) Den gensidige tillid til retsplejen inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendes, uden at der stilles krav om en særlig procedure, medmindre anerkendelsen bestrides.
 - (17) Denne samme gensidige tillid gør det også berettiget at operere med en effektiv og hurtig procedure for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat. Med henblik herpå bør en retsafgørelse erklæres for eksigibel næsten automatisk efter en simpel formel kontrol af de forelagte dokumenter, uden at retten på embeds vegne bør kunne påberåbe sig en af de i denne forordning anførte grunde til ikke at lade en retsafgørelse fuldbyrde.

(18) For at en sagsøgt skal kunne varetage sine interesser, bør han dog kunne appellere en afgørelse, der erklærer en retsafgørelse for eksigibel, ved en kontradiktorisk procedure, hvis han mener, at der foreligger en grund til ikke at fuldbyrde retsafgørelsen. Tilsvarende bør den, der har anmodet om at få en retsafgørelse erklæret for eksigibel, kunne appellere en afgørelse, der afslår eksigibilitet.«

4 Denne forordnings artikel 34, nr. 1) og 2), fastsætter:

»En retsafgørelse kan ikke anerkendes:

- 1) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- 2) såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det«.

5 Nævnte forordnings artikel 35 bestemmer:

»1. En retsafgørelse kan endvidere ikke anerkendes, såfremt kompetencereglerne i kapitel II, afdeling 3, 4 og 6, er tilsidesat, eller der foreligger tilfælde, som omfattes af artikel 72.

2. Ved prøvelsen af de i stk. 1 nævnte kompetenceregler er den myndighed, som anmodningen rettes til, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke retten i domsstaten har støttet sin kompetence.

3. Kompetencen for retterne i domsstaten kan ikke efterprøves, jf. dog stk. 1. Den i artikel 34, nr. 1), omhandlede efterprøvelse vedrørende grundlæggende retsprincipper kan ikke foretages i forhold til kompetencereglerne.«

6 Samme forordnings artikel 36 fastsætter:

»Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.«

7 Artikel 41 i forordning nr. 44/2001 har følgende ordlyd:

»En retsafgørelse erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 53 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse efter artikel 34 og 35. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger.«

8 Denne forordnings artikel 42 bestemmer:

»1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal straks og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, meddeles den, som har fremsat anmodningen.

2. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, forkyndes for den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, sammen med retsafgørelsen, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende.«

9 Samme forordnings artikel 43 fastsætter:

»1. Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.

2. Appel indgives til den ret, der er angivet i bilag III.
 3. Appellen behandles i overensstemmelse med reglerne for kontradiktorisk procedure.
 4. Giver den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke møde for den ret, der behandler en appel rejst af den, der har fremsat anmodningen, finder artikel 26, stk. 2-4, anvendelse, selv om den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke har bopæl på en medlemsstats område.
 5. En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har bopæl på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.«
- 10 Artikel 45 i forordning nr. 44/2001 bestemmer:
- »1. Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan kun afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i artikel 34 og 35 anførte grunde. Den træffer afgørelse så hurtigt som muligt.
 2. Den udenlandske retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.«
- 11 Nævnte forordnings artikel 54 har følgende ordlyd:
- »Retten eller den kompetente myndighed i domsstaten udsteder efter anmodning fra en berettiget part en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V.«
- 12 Samme forordnings artikel 55 er sålydende:
- »1. Såfremt den i artikel 54 omhandlede attest ikke fremlægges, kan retten eller den kompetente myndighed fastsætte en frist for dens tilvejebringelse eller anerkende et tilsvarende dokument eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.
 2. Såfremt retten eller den kompetente myndighed kræver det, skal der foretages en oversættelse af dokumenterne. Oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.«
- 13 Det fremgår af punkt 4.4 i bilag V til forordning nr. 44/2001, at den af retterne i domsstaten udfærdigede attest skal angive »[d]ato[en] for forkyndelse af det indledende processkrift i sagen, såfremt retsafgørelsen blev truffet over for en udebleven sagsøgt«.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 Seramico anlagde sag ved High Court med påstand om, at Trade Agency og Hill Market Management LLP blev tilpligtet at betale et beløb på 289 122,10 GBP.
- 15 Således som det fremgår af sagsakterne og ifølge oplysningerne fra High Court, blev det indledende processkrift i nævnte sag forkyndt for de sagsøgte parter den 10. september 2009.
- 16 Da Trade Agency ikke havde indgivet noget svarskrift, traf High Court imidlertid den 8. oktober 2009 en udeblivelsesafgørelse, hvorved nævnte selskab blev dømt på følgende grundlag: »De har ikke besvaret den stævning, som er blevet forkyndt for Dem. De tilpligtes derfor at betale sagsøgeren

beløbet på 289 122,10 GBP plus de renter, der er påløbet indtil tidspunktet for afsigelsen af denne afgørelse, samt omkostninger til et beløb af 130 GBP. De betaler sagsøger et samlet beløb på 293 582,98 GBP«.

- 17 Den 28. oktober 2009 indgav Seramico ved Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa (nordlig distriktsdomstol i Riga) (Letland) en anmodning om anerkendelse og fuldbyrdelse i Letland af den af High Court truffene afgørelse. En kopi af nævnte retsafgørelse blev sammen med den i overensstemmelse med artikel 54 i forordning nr. 44/2001 udfærdigede attest (herefter »attesten«) vedlagt denne anmodning.
- 18 Ved afgørelse af 5. november 2009 gav Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa Seramico medhold.
- 19 Den 3. marts 2010 forkastede Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija (kollegium i civile retlige sager ved distriktsdomstolen i Riga) (Letland) den af Trade Agency iværksatte appel til prøvelse af denne afgørelse.
- 20 Trade Agency iværksatte herefter appel ved Augstākās tiesas Senāts (afdeling ved den øverste retsinstans (kassationsinstans)), hvori selskabet har gjort gældende, at anmodningen om anerkendelse og fuldbyrdelse i Letland af High Courts afgørelse ikke skal imødekommes med den begrundelse, at retten til forsvar for det første var blevet tilsidesat under proceduren i Det Forenede Kongerige, for så vidt som sagsanlægget ved High Court ikke var blevet forkyndt for selskabet, og at den af sidstnævnte retsinstans truffene afgørelse for det andet åbenbart strider mod de grundlæggende retsprincipper i Letland, idet den på ingen måde er begrundet.
- 21 I denne forbindelse har Augstākās tiesas Senāts i første række anført, at det i betragtning af formålet med artikel 54 i forordning nr. 44/2011 ganske vist fremgår, at når en afgørelse fra en udenlandsk ret er vedlagt attesten, skal den ret, der behandler anmodningen om fuldbyrdelse, uden at kræve andre beviser og henset bl.a. til det i 16. og 17. betragtning til nævnte forordning omhandlede princip om gensidig tillid til retsplejen begrænse sig til at henvise til de i denne attest anførte oplysninger vedrørende forkyndelsen for sagsøgte.
- 22 Denne ret har imidlertid under henvisning til dom af 14. december 2006, ASML (sag C-283/05, Sml. I, s. 12041, præmis 29), anført, at en sådan slutning synes at stride mod Domstolens praksis, hvorefter det antages, at overholdelsen af den udeblevne sagsøgtes rettigheder i lyset af det system, som er indført ved forordning nr. 44/2001, sikres ved en dobbelt kontrol, der også foretages af den ret, som behandler anmodningen om anerkendelse eller fuldbyrdelse af den udenlandske afgørelse.
- 23 Hvad for det andet angår tilsidesættelsen af de grundlæggende retsprincipper i Letland anførte Augstākās tiesas Senāts, at der foreligger en sammenhæng mellem den og de grundlæggende rettigheder, som er beskyttet ved enten den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), eller Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 24 Navnlig henset til, at EMRK's artikel 6, stk. 1, som svarer til chartrets artikel 47, er blevet fortolket på en sådan måde af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at den pålægger de nationale domstole en forpligtelse til i deres afgørelser at angive begrundelsen for disse, er den forelæggende ret af den opfattelse, at det er muligt i henhold til artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 at afslå at anerkende en udenlandsk retsafgørelse, der ikke opfylder en sådan forpligtelse. Der er imidlertid stadig usikkerhed om, hvorvidt en retsafgørelse som den i hovedsagen omhandlede, der med hensyn til realiteten ikke indeholder noget argument om anmodningens berettigelse, faktisk er i strid med nævnte artikel 47.

25 På denne baggrund har Augstākās tiesas Senāts besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Har en ret i modtagerstaten, såfremt en retsafgørelse fra en udenlandsk ret er vedlagt [...] attest[en], men sagsøgte til trods herfor bestrider afgørelsen og gør gældende, at den i domsstaten anlagte sag ikke var blevet forkyndt for ham, kompetence til, i forbindelse med analysen af en grund til at nægte anerkendelse som omhandlet i artikel 34, nr. 2), i forordning nr. 44/2001, selv at prøve, om oplysningerne i attesten støttes af beviserne? Er en så vid kompetence for en ret i modtagermedlemsstaten i overensstemmelse med princippet om gensidig tillid til retsplejen som omhandlet i 16. og 17. betragtning til forordning nr. 44/2001?
- 2) Er en udeblivelsesdom, hvorved der træffes afgørelse om en tvists realitet uden prøvelse af hverken stævningens genstand eller dens begrundelse, og som ikke fremfører noget argument om begrundelsen for stævningen med hensyn til realiteten, i overensstemmelse med chartrets artikel 47, og krænker den ikke sagsøgte ret til en retfærdig rettergang som fastsat i nævnte bestemmelse?»

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 26 Med sit første spørgsmål ønsker Augstākās tiesas Senāts nærmere bestemt oplyst, om artikel 34, nr. 2), i forordning nr. 44/2001, som denne forordnings artikel 45, stk. 1, henviser til, sammenholdt med 16. og 17. betragtning til nævnte forordning, skal fortolkes således, at når sagsøgte appellerer den afgørelse, der træffes om, at en i domsstaten afsagt udeblivelsesretsafgørelse, som attesten er vedlagt, erklæres for eksigibel, idet han gør gældende, at det indledende processkrift i sagen ikke var blevet forkyndt for ham, har retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, og som behandler nævnte appel, kompetence til at prøve, om oplysningerne i nævnte attest støttes af beviserne.
- 27 For at besvare dette spørgsmål skal artikel 34, nr. 2), i forordning nr. 44/2001 ikke blot fortolkes i lyset af denne bestemmelses ordlyd, men også i lyset af det system, som er indført ved denne forordning, og de mål, der forfølges med den.
- 28 Hvad angår det ved nævnte forordning indførte system fremgår det af 17. betragtning til sidstnævnte, at proceduren for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, for eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, alene må omfatte en simpel formel kontrol af de dokumenter, der kræves, for at en afgørelse kan erklæres for eksigibel i den medlemsstat, som anmodningen rettes til (jf. dom af 13.10.2011, sag C-139/10, Prism Investments, Sml. I, s. 9511, præmis 28).
- 29 Efter indgivelse af en sådan anmodning skal myndighederne i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, således som det fremgår af artikel 41 i forordning nr. 44/2001, under første trin i proceduren begrænse sig til at kontrollere, at disse formaliteter for at erklære denne afgørelse for eksigibel er opfyldt. Det følger heraf, at disse myndigheder under denne fase af proceduren ikke kan foretage nogen undersøgelse af de faktiske eller retlige omstændigheder i den sag, der gav anledning til den afgørelse, der anmodes om fuldbyrdelse af (jf. Prism Investments-dommen, præmis 30).
- 30 I henhold til artikel 42, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 skal denne afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, dog forkyndes for den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eventuelt sammen med den i domsstaten truffe retsafgørelse, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende.

- 31 I overensstemmelse med artikel 43 i forordning nr. 44/2001 kan nævnte afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, således i anden fase af proceduren gøres til genstand for en retssag, der er anlagt af den pågældende sagsøgte. De indsigelsesgrunde, der kan påberåbes, er udtrykkeligt og udtømmende opregnet i denne forordnings artikel 34 og 35, som forordningens artikel 45 henviser til (jf. i denne retning Prism Investments-dommen, præmis 32 og 33).
- 32 Hvad netop angår indsigelsesgrunden i artikel 34, nr. 2), i forordning nr. 44/2001, som sidstnævntes artikel 45, stk. 1, henviser til, bemærkes, at den har til formål under den i domsstaten indledte procedure at sikre overholdelsen af den udeblevne sagsøgtes rettigheder ved en ordning med dobbelt kontrol (jf. ASML-dommen, præmis 29). I henhold til denne ordning skal retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, afslå eller, i tilfælde af appel, ophæve fuldbyrdelsen af en udenlandsk udeblivelsesafgørelse, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument ikke er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte denne retsafgørelse ved retterne i domsstaten, selv om han havde mulighed for at gøre det.
- 33 I denne sammenhæng er det ubestridt, at spørgsmålet om, hvorvidt det indledende processkrift i sagen er blevet forkyndt for nævnte sagsøgt, udgør et relevant faktisk forhold for den samlede bedømmelse (jf. i denne retning dom af 16.6.1981, sag 166/80, Klomps, Sml. s. 1593, præmis 15 og 18), som skal foretages af retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, med henblik på at undersøge, om denne sagsøgte rådede over den tid, der var nødvendig for at varetage sine interesser under sagen eller tage de nødvendige skridt til at undgå en udeblivelsesafgørelse.
- 34 Det er dog vigtigt at bemærke, at det forhold, at attesten er vedlagt den udenlandske retsafgørelse, ikke kan begrænse omfanget af den bedømmelse, der i henhold til dobbelt kontrol skal foretages af retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, hvis nævnte ret tager stilling til den i artikel 34, nr. 2), i forordning nr. 44/2001 omhandlede indsigelsesgrund.
- 35 Det skal nemlig for det første bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 31 i forslaget til afgørelse, at ingen bestemmelse i forordning nr. 44/2001 udtrykkeligt forbyder retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, at prøve rigtigheden af de i attesten indeholdte faktuelle oplysninger, idet denne forordnings artikel 36 og 45, stk. 2, kun begrænser forbuddet mod en efterprøvelse af sagens realitet til retsafgørelsen fra domsstaten.
- 36 Dernæst bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 35 i forslaget til afgørelse, at idet den ret eller den myndighed, der har kompetence til at udstede denne attest, ikke nødvendigvis svarer til den, som har truffet den afgørelse, hvis fuldbyrdelse der anmodes om, kan disse oplysninger kun være af vejledende karakter, for så vidt som de er simple oplysninger. Dette følger også af det forhold, at fremlæggelse af nævnte attest blot er en eventualitet, idet retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, og som har kompetence til at træffe en afgørelse, der erklærer en retsafgørelse for eksigibel, i mangel af en sådan fremlæggelse, i overensstemmelse med artikel 55 i forordning nr. 44/2001 kan anerkende et tilsvarende dokument eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.
- 37 Som generaladvokaten ligeledes har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, og som det fremgår af selve ordlyden af bilag V til nævnte forordning, bemærkes endelig, at oplysningerne i attesten alene angiver »[d]ato[en] for forkyndelse af det indledende processkrift i sagen, såfremt retsafgørelsen blev truffet over for en udebleven sagsøgt«, uden af den grund og med henblik på at prøve, om sagsøgte har kunnet varetage sine interesser, at angive andre nyttige indikationer, såsom bl.a. fremgangsmåden ved forkyndelsen eller sagsøgtes adresse.
- 38 Det følger heraf, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, i forbindelse med bedømmelsen af den indsigelsesgrund, der er omhandlet i artikel 34, nr. 2), i forordning nr. 44/2011, som dennes artikel 45, stk. 1, henviser til, har kompetence til at foretage en selvstændig vurdering af

samtlig beviser og i givet fald til at prøve, om disse støttes af oplysningerne i attesten, med henblik på i første omgang at vurdere, om det indledende processkrift i sagen er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte, og i anden omgang, om denne eventuelle forkyndelse er blevet foretaget i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen.

- 39 Denne slutning bekræftes af de mål, der forfølges ved forordning nr. 44/2001.
- 40 I denne henseende skal nemlig bemærkes, således som det fremgår af 16. og 17. betragtning til nævnte forordning, at reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse i denne forordning er baseret på gensidig tillid i den retlige forvaltning i Den Europæiske Union. En sådan tillid kræver, at de retsafgørelser, der træffes i en medlemsstat, ikke blot anerkendes fuldt ud i en anden medlemsstat, men også at proceduren for at erklære disse retsafgørelser for eksigible i sidstnævnte medlemsstat er effektiv og hurtig (jf. Prism Investments-dommen, præmis 27).
- 41 I denne sammenhæng består attestens funktion netop i som første skridt i proceduren at gøre det lettere at træffe den afgørelse, der erklærer den i domsstaten trufne retsafgørelse for eksigibel, hvorved erklæringen, som udtrykkeligt anført i 17. betragtning til forordning nr. 44/2001, afgives næsten automatisk.
- 42 Som det fremgår af fast retspraksis, må det således forfulgte mål imidlertid ikke opnås ved på nogen som helst måde at svække retten til forsvar (jf. i denne retning ASML-dommen, præmis 23 og 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 Domstolen har således allerede fastslået, at det udtrykkeligt fremgår af 16.-18. betragtning til forordning nr. 44/2001, at den i relation til anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser fastsatte retsmiddelordning har til formål at skabe den rette balance mellem på den ene side den gensidige tillid til retsplejen inden for Den Europæiske Union og på den anden side respekten for en sagsøgtes ret til at varetage sine interesser, hvilket kræver, at han bør kunne appellere en afgørelse, der erklærer en retsafgørelse for eksigibel, ved en kontradiktorisk procedure, hvis han mener, at der foreligger en grund til ikke at fuldbyrde retsafgørelsen (jf. i denne retning dom af 28.4.2009, sag C-420/07, Apostolides, Sml. I, s. 3571, præmis 73).
- 44 Det er under denne anden fase af den procedure, der er indledt i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til – og som kun udløses, hvis sagsøgte appellerer den afgørelse, der erklærer retsafgørelsen for eksigibel – at der i forordning nr. 44/2001, som anført i denne doms præmis 32, er fastsat en ordning om dobbelt kontrol, der ikke blot under den indledende procedure i domsstaten (jf. i denne retning ASML-dommen, præmis 30), men også under fuldbyrdelsesproceduren i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til (jf. i denne retning ASML-dommen, præmis 31), bl.a. skal sikre overholdelsen af den udeblevne sagsøgtes rettigheder.
- 45 Det forhold, at omfanget af den prøvelsesbeføjelse, som retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, besidder under denne fase, begrænses alene med den begrundelse, at attesten er blevet fremlagt, ville således bevirke, at den efterprøvelse, som samme ret skal foretage, berøves sin effektive virkning, og dermed forhindre opfyldelsen af målet om at sikre den interessevaretagelse, der er omhandlet i nævnte forordning, og som fremgår af 18. betragtning til denne forordning.
- 46 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 34, nr. 2), i forordning nr. 44/2001, som denne forordnings artikel 45, stk. 1, henviser til, sammenholdt med 16. og 17. betragtning til nævnte forordning, skal fortolkes således, at når sagsøgte appellerer den afgørelse, der træffes om, at en i domsstaten afsagt udeblivelsesretsafgørelse, som attesten er vedlagt, erklæres for eksigibel, idet han gør gældende, at det indledende processkrift i sagen ikke var blevet forkyndt for ham, har retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, og som behandler nævnte appel, kompetence til at prøve, om oplysningerne i nævnte attest støttes af beviserne.

Det andet spørgsmål

- 47 Med sit andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, som dennes artikel 45, stk. 1, henviser til, gør det muligt for retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, under henvisning til klausulen om grundlæggende retsprincipper at afslå fuldbyrdelse af en udeblivelsesafgørelse, som ikke fremfører noget argument om berettigelsen af søgsmålet, og hvorved der uden vurdering af hverken søgsmålets genstand eller grundlaget for søgsmålet træffes afgørelse om en tvists realitet, med den begrundelse, at fuldbyrdelsen krænker sagsøgtes ret til en retfærdig rettergang som fastsat i chartrets artikel 47.
- 48 Indledningsvis bemærkes, at idet artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 i henhold til fast retspraksis skal fortolkes strengt, for så vidt som den indebærer en hindring for at realisere et af nævnte forordnings grundlæggende mål, kan anvendelsen af klausulen om grundlæggende retsprincipper i denne artikel 34, nr. 1, kun spille en rolle i undtagelsestilfælde (jf. i denne retning Apostolides-dommen, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 49 Selv om medlemsstaterne i denne henseende som følge af forbeholdet i nævnte artikel 34, nr. 1), som udgangspunkt frit kan fastlægge, hvilke krav der i overensstemmelse med deres nationale opfattelse stilles ifølge deres grundlæggende retsprincipper, må grænserne for begrebet, som det ligeledes fremgår af fast retspraksis, fastlægges ved en fortolkning af forordningen (jf. dom af 28.3.2000, sag C-7/98, Krombach, Sml. I, s. 1935, præmis 22, og af 11.5.2000, sag C-38/98, Renault, Sml. I, s. 2937, præmis 27, samt Apostolides-dommen, præmis 56). Det påhviler derfor ikke Domstolen at fastlægge indholdet af en medlemsstats grundlæggende retsprincipper, men snarere at efterprøve de grænser, inden for hvilke en ret i en medlemsstat kan anvende begrebet som begrundelse for ikke at anerkende en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat (jf. Krombach-dommen, præmis 23, Renault-dommen, præmis 28, og Apostolides-dommen, præmis 57).
- 50 Herved bemærkes, at forbuddet i artikel 36 og i artikel 45, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 mod en efterprøvelse af den udenlandske retsafgørelses realitet indebærer, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ikke må afvise at anerkende eller fuldbyrde retsafgørelsen alene med den begrundelse, at den retsregel, retten i domsstaten har anvendt, afviger fra den retsregel, som retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, ville have anvendt, hvis den skulle påkende sagen. Retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, må heller ikke efterprøve rigtigheden af den retlige bedømmelse eller den bedømmelse af de faktiske omstændigheder, der er foretaget af retten i domsstaten (jf. Krombach-dommen, præmis 36, Renault-dommen, præmis 29, og Apostolides-dommen, præmis 58).
- 51 En anvendelse af klausulen om grundlæggende retsprincipper i artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 kan således kun komme på tale i tilfælde, hvor anerkendelse eller fuldbyrdelse af den retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, på helt uantagelig måde vil være i strid med retsordenen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, idet dette ville udgøre et indgreb i et grundlæggende princip. Det må kræves, at indgrebet udgør en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der anses for væsentlig i retsordenen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller af en rettighed, der er anerkendt som grundlæggende i den pågældende retsorden (jf. Krombach-dommen, præmis 37, Renault-dommen, præmis 30, og Apostolides-dommen, præmis 59).
- 52 Hvad angår den ret til en retfærdig rettergang, som det forelagte spørgsmål henviser til, bemærkes, at denne ret følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner og er bekræftet i chartrets artikel 47, stk. 2, hvilken, således som det fremgår af bemærkningerne til denne artikel, svarer til EMRK's artikel 6, stk. 1 (jf. dom af 22.12.2010, sag C-279/09, DEB, Sml. I, s. 13849, præmis 32).

- 53 Domstolen har herved fastslået, at overholdelse af retten til en retfærdig rettergang kræver, at enhver retsafgørelse er begrundet, således at det bliver gjort muligt for sagsøgte dels at forstå, hvorfor han er blevet dømt, dels på nyttig og effektiv vis at tage retslige skridt til prøvelse af en sådan afgørelse (jf. i denne retning ASML-dommen, præmis 28).
- 54 Det følger heraf, at retten i en medlemsstat, som en anmodning rettes til, i princippet er berettiget til at antage, at en udeblivelsesafgørelse, der ikke indeholder nogen prøvelse for så vidt angår søgsmålets genstand, grundlag og berettigelse, udgør en begrænsning af en grundlæggende rettighed i denne medlemsstats retsorden.
- 55 I denne henseende har Domstolen imidlertid fastslået, at de grundlæggende rettigheder ikke udgør absolutte forrettigheder, men kan indebære begrænsninger på betingelse af, at sidstnævnte faktisk tilgodeser de almene hensyn, som de omhandlede foranstaltninger forfølger, og at de, når henses til det forfulgte formål, ikke indebærer et åbenbart og uforholdsmæssigt indgreb over for de således beskyttede rettigheder (jf. i denne retning dom af 15.6.2006, sag C-28/05, Dokter m.fl., Sml. I, s. 5431, præmis 75, af 2.4.2009, sag C-394/07, Gambazzi, Sml. I, s. 2563, præmis 29, og af 18.3.2010, forenede sager C-317/08 - C-320/08, Alassini, Sml. I, s. 2213, præmis 63).
- 56 I den foreliggende sag har Det Forenede Kongeriges regering anført, at der kun kan træffes en udeblivelsesafgørelse som den i hovedsagen omhandlede, der er truffet af High Court, når sagsøgeren for det første har forkyndt og indgivet den oprindelige stævning (»claim form«) samt en detaljeret fremstilling af påstandene (»particulars of claim«), der indeholder en detaljeret gennemgang af de retlige grunde og de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den tvist, som retsafgørelsen selv henviser til implicit, og når sagsøgte for det andet, efter forskriftsmæssigt at være blevet informeret om retssagen mod ham, ikke indgiver eller ikke tilkendegiver at ville indgive et svarskrift inden for den fastsatte frist.
- 57 I dette proceduremæssige system er målet med at træffe en sådan udeblivelsesafgørelse at sikre, at de indledte procedurer for inddrivelse af ubestridte krav forløber hurtigt, effektivt og mindre omkostningskrævende med henblik på en forsvarlig retspleje.
- 58 Et sådant mål kan i sig selv begrunde en begrænsning af retten til en retfærdig rettergang, for så vidt som denne ret kræver, at retsafgørelser er begrundet.
- 59 Når dette er sagt, påhviler det ikke desto mindre den forelæggende ret at prøve, om den ved Det Forenede Kongeriges proceduremæssige system indførte begrænsning i lyset af de konkrete omstændigheder i hovedsagen er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til det forfulgte mål (jf. i denne retning Gambazzi-dommen, præmis 34).
- 60 I dette perspektiv bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 83 i forslaget til afgørelse, at omfanget af begrundelsespligten kan være forskellig, afhængig af arten af den omhandlede retsafgørelse, og at dette omfang – samtidig med at der tages hensyn til de processuelle garantier, der er knyttet til denne retsafgørelse – skal vurderes under hensyn til den pågældende procedure som helhed og på grundlag af samtlige foreliggende relevante omstændigheder med henblik på at prøve, om de nævnte garantier sikrer de pågældende personer muligheden for på nyttig og effektiv vis at tage retslige skridt til at anfægte nævnte retsafgørelse (jf. i denne retning dom af 2.5.2006, sag C-341/04, Eurofood IFSC, Sml. I, s. 3813, præmis 66, samt Gambazzi-dommen, præmis 40, 45 og 46).
- 61 I hovedsagen indebærer dette, at den forelæggende ret, således som generaladvokaten har anført i punkt 88 og 89 i forslaget til afgørelse, bl.a. kan tage stilling til, om og i hvilket omfang Trade Agency har haft kendskab til Seramicos detaljerede fremstilling af påstandene, samt til de retsmidler, som Trade Agency har haft adgang til efter afsigelsen af nævnte retsafgørelse, med henblik på at begære sidstnævnte ændret eller ophævet.

62 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, som denne forordnings artikel 45, stk. 1, henviser til, skal fortolkes således, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, under henvisning til klausulen om grundlæggende retsprincipper ikke kan afslå fuldbyrdelse af en udeblivelsesafgørelse, som ikke fremfører noget argument om berettigelsen af søgsmålet, og hvorved der uden vurdering af hverken søgsmålets genstand eller grundlaget for søgsmålet træffes afgørelse om en tvists realitet, medmindre nævnte ret efter en samlet vurdering af proceduren og på grundlag af samtlige relevante omstændigheder finder, at denne retsafgørelse, ved ikke at gøre det muligt på nyttig og effektiv vis at tage retslige skridt til at anfægte den, udgør et åbenbart og uforholdsmæssigt indgreb i sagsøgtets ret til en retfærdig rettergang som fastsat i chartrets artikel 47, stk. 2.

Sagens omkostninger

63 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 34, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som denne forordnings artikel 45, stk. 1, henviser til, sammenholdt med 16. og 17. betragtning til nævnte forordning, skal fortolkes således, at når sagsøgte appellerer den afgørelse, der træffes om, at en i domsstaten afsagt udeblivelsesretsafgørelse, som den i overensstemmelse med samme forordnings artikel 54 udfærdigede attest er vedlagt, erklæres for eksigibel, idet han gør gældende, at det indledende processkrift i sagen ikke var blevet forkyndt for ham, har retten i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, og som behandler nævnte appel, kompetence til at prøve, om oplysningerne i nævnte attest støttes af beviserne.**
- 2) **Artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, som denne forordnings artikel 45, stk. 1, henviser til, skal fortolkes således, at retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, under henvisning til klausulen om grundlæggende retsprincipper ikke kan afslå fuldbyrdelse af en udeblivelsesafgørelse, som ikke fremfører noget argument om berettigelsen af søgsmålet, og hvorved der uden vurdering af hverken søgsmålets genstand eller grundlaget for søgsmålet træffes afgørelse om en tvists realitet, medmindre nævnte ret efter en samlet vurdering af proceduren og på grundlag af samtlige relevante omstændigheder finder, at denne retsafgørelse, ved ikke at gøre det muligt på nyttig og effektiv vis at tage retslige skridt til at anfægte den, udgør et åbenbart og uforholdsmæssigt indgreb i sagsøgtets ret til en retfærdig rettergang som fastsat i artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.**

Underskrifter